

Oldřich Tulis (1967)

Významným životním předělem byl pro mě rok 1990, kdy u mě doslova vytryskla potřeba vyjadřovat se nejenom hudbou, ale i obrazem. Nejpřirozenějším mi přišlo vzít do ruky fotoaparát.

V té době jsem také pocítil velikou touhu po duchovním poznání a na cestu za pochopením smyslu svého života jsem se vydal v ten stejný čas.

Vytvořil jsem si pro některé své fotografické obrazy jakýsi symbol člověka, symbol lidské duše, obyčejný šálek s podšálkem. Podšálek je základ, na kterém stojí šálek, ta samotná podstata, ale společně nabývají svého pravého smyslu až poté, kdy je tato podstata něčím naplněna. A naplněna může být něčím čistým nebo zcela opačným...

V této době jsem měl jistý mystický zážitek, jakýsi „flash“. Na krátkou chvíli jsem se ocitl v jiné realitě, v prázdné místnosti se starou dřevěnou podlahou. Uprostřed stál šálek s podšálkem naplněný tmavou tekutinou. V té chvíli na něj zleva shora zasvítily silné proudy světla, jeho energie rozvibrovala šálek, ten se překlopil a jeho obsah se vylil na podlahu. Poté následoval „filmový střih“ a na stejném místě stál šálek s podšálkem prázdný a připravený k novému naplnění... Poté jsem se vrátil zpět do své reality. Tímto zážitkem jsem poznal jednu z podstat duchovní cesty a tou je osobní proměna a usilování o smysluplné naplnění. I kdybychom dopustili naplnění něčím špatným, vždy existuje možnost obsah vylít a usilovat o znovuoobnovení něčím jiným, lepším a čistším.

Tento můj zážitek má pro mě ještě důležité završení, protože brzy poté jsem se přestěhoval do 300 let staré chalupy v malebné krkonošské vsi Poniklá. Když jsem tam přišel poprvé a prošel všemi pokoji až do toho posledního (kde jsem v následujícím čase nejvíce žil), ocitl jsem se v místnosti se starou dřevěnou ošlapanou podlahou z mého vidění...

V této chalupě vznikla moje první tvorba a většina další je tímto obdobím ovlivněna. Fotografický obraz s vylitým a poté prázdným šálkem byl jedním z prvních, který jsem zde vytvořil. Tento symbol se objevuje na více mých fotografiích.

Moje volná fotografická tvorba nemá žádný koncept. Hlavním jednotícím prvkem je neutuchající puzení a až bytostná nutnost vyjádřit fotografickým obrazem vše co v životě prožívám, vnímám a vidím.

Prostě nemůžu jinak...